

ZE ŠKOLNÍHO ČASOPISU

...příkládám líčení žákyně naší školy ze třídy 8. A, kterou napsala v rámci výuky Českého jazyka s vyučující Michaelou di Virgiliovou. Líčení mi v této době přišlo velmi citlivé a podněcující k zamyšlení. Paní učitelka je zároveň vedoucí redakční rady školního časopisu. Protože byla Aniččina práce tak citlivá a momentálně tematicky velmi blízká, uveřejnila ji právě v tomto školním časopisu, kde si ho všimli další kolegové. Věříme, že by to mohl být start do profesního života naší Andulky.

Tváře jako dvě jablíčka, špičky nosu z venku docela zarudlé, jsme tu ještě v oteplovacích kalhotkách a svetrech uprostřed krásně vytopeného, útulného obývacího pokoje, který by byl snad už úplně setmělý, nebyť stojací lampy v rohu místnosti, která svým tlumeným světlem přináší všemu v pokoji krásný oranžový nádech.

Náš školní časopis ZŠ Klášterec nad Ohří, Petléřská funguje již od roku 1992. V redakci pracují žáci z různých tříd druhého stupně. Máme zde mnoho zavedených rubrik a speciálních článků jako například sport, móda, nápady na výlety, rozhovory s učiteli a žáky, mimo jiné i zajímavosti o aktuálních svátcích či různých místech. Vytváříme i mnoho článků pro mladší žáky prvního stupně. V redakci se snažíme náš časopis především inovovat, vymysleli jsme nový název a pomalu předěláváme i vzhled celého časopisu. Snažíme se psát články v zájmu našich čtenářů a určitým způsobem je zaujmout. Říká se sice, že v jednoduchosti je krása, ale většina lidí se neřídí heslem nesud knihu podle obalu, takže zajímavá titulní strana je naší nynější doménou. Během posledních dvou let si náš časopis prošel velkou změnou a přibýlo v něm mnoho nových rubrik a tematických článků, které stojí za přečtení.

Píšeme o tom, co zajímá především nás. Je milé, že mezi generacemi mohou vznikat kompromisy a vzájemně se tak můžeme obohacovat. Paní učitelka motivuje a inspiruje nás a my na oplátku ji.

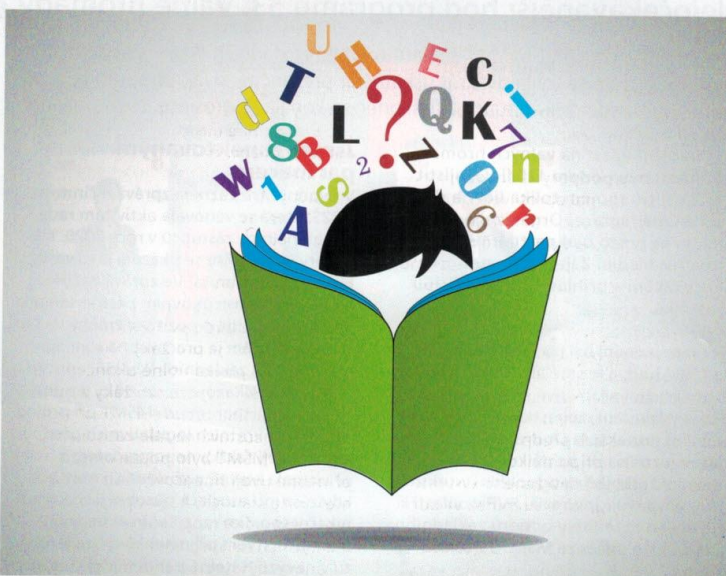
Emma Gruberová a Anna Směšná

SNĚŽÍ

Starý rudý koberec příjemně hřeje. V obložení polštářů sedíme s bratrancelem před malou obrazovkou televize položené na dubové skřínce.

Sněží, na televizním stolku už chladne čaj.

Kadaňské adventní trhy jsou vážně nádherné. Mám pocit, že právě odtud jsme se nejspíše museli s dědečkem vrátit. Můj ▶

Shutterstock

22 un Zrcadlo praxe

▶ děda, starý pán se stříbrnými vlasy stočenými do lehkých kadeří, stojí nyní s mou sestrou opodál u vánočního stromku. Soutěží, komu v jeho větvích zůstane více vloček. Byl to jeho nápad, tahle předháněná. Vždy byl vynalézavý.

Když jsme byli děti, připadala nám právě tahle hra jako snad ta největší zábava na celém světě. To si pamatuju až moc dobře...

Plastové vločky, se svými zoubky jako opravdové, se jemně zachytávají v jehličí malého smrčku, který stojí proti oknu na malíčké dřevěné skřínce.

Sněží. Za okny je už černočerná tma.

„Koní,“ obdivuje malá Emička s Toníkem bělouše, na kterém Libuše Šafránková jako opravdová princezna cválá vstříc království sněhových peřin, zatímco z protějšího pokoje se line vůně skořice.

Babička nejspíše vytahuje z trouby letošní první linecké cukroví, zatímco opodál u jídelního stolu dospělí vesele debatují.

Sněží. Bílé sněhové vločky se v oranžovém světle pouličních lamp zdají jako z toho nejryzejšího zlata.

Strejda Vašek na konci stolu, mí rodiče

po levé a strejda s tetou z Prahy po pravé straně, zatímco teta Hanka je pohodlně usazená v obrovitém polstrovaném křesle, které museli přitáhnout až z obývacího pokoje, aby se i k tak velkému kuchyňskému stolu všichni vůbec vešli.

I babička se, po vydání plechu, se svou malou stoličkou z před síně přidává k debatě, stejně tak jako dědeček, který sedává na své obvyklé místo v čele celého stolu a v místnosti není k hnutí.

Sněží, kuchyni se linou koleady.

Bytem se najednou rozkřičí ohlušující písťkot zvonku domovních dveří. Jak my děti, tak dospělí se nahnou k okénkům a na parkovišti vyhlížejí rudý Volkswagen.

„Už jsou tu, přijeli!“ oznámí někdo, zatímco klapne zámeček a za mléčným sklem dveří vedoucích do před síně se pomalu rýsují dvě nejasné postavy.

Když se konečně všichni dostanou ke dveřím, do tváří mě zaštipá venkovní severák, který se do vyhrátého bytu line z dokořán otevřených vstupních dveří.

A je to ona. Ve dveřích už stojí teta, ledový sněh vpíjí se do ramenou jejího obrovského kabátu, v dlaních, od venkovního chladu celých růžovounkých,

drží několik velikánských tašek. I strýc s několika kufry se jen ztěžka rve do movními dveřmi.

... A tak jsme tu všichni. Já, sestra, naši rodiče, bratranec a Emička s jejich rodiči, strejda Pavel a teta Lucka s malým Toníkem, babička a dědeček a teď i teta Lenka se strejdou, v obývacím pokoji pozorujeme, jak se Popelka i se svým princem ztrácí ve sněhových dunách...

A dnes? Dnes je to všechno trochu jinak. Dárky od babičky s dědou dostaneme nejspíš až po Vánocích, jelikož je jasné, že se do té doby nevidíme.

Tento rok se teta ve dveřích neobjeví, přes hranice ji nepustí. Ani kadaňských trhů, městských adventních koncertů nebo velkolepého rozsvícení stromečku se tento rok nedočkáme.

Už ani my nejsme tím, čím jsme bývali. Emička a Toník už dávno nejsou miminka a ani já už nenosím oteplovák.

Možná že ale nejde o vánoční trhy ani o dárky. Přece jen, neříká se, že to nejdůležitější z Vánoc není to, co můžeme dát?

Ono totiž, kde jsou všechny starosti, když sněží...

Anna Směšná, 8.A